

Handan ofisinde, altmış yaş civarında bir adamla kahve içiyordu. “Tapuyu üstünüze almanızın o kadar uzun süreceğini sanmıyorum Hasan Bey,” dedi.

Adam emin olamıyordu. “İnşallah uzun sürmez de bir an önce satıp kurtulurum. Şu yaşta yaşadığımıza bak kızım.”

Handan gülümsedi. “Malın mı var derdin var diye boşa dememiş atalarımız.”

“Doğru doğru... Ben kalkayım artık, her şey için çok çok teşekkür ederim. Gerçekten.”

“Rica ederim, işimi yaptım ben sadece,” dedi Handan. Adamın gözü Güneş'in boş masasına takıldı. “Güneş kızımı aratmadın.”

Handan adamı kapıya kadar geçirdikten sonra ofisine döndü. Akşam olmak üzereydi. O gün için yapacağı acil bir iş kalmamıştı. Provaya gitmek üzere hazırlandı ve herkese iyi günler deyip dışarı çıktı.

Özlem onun ardından dik dik baktı ve birkaç dakika süren sessizlikten sonra patladı. “Ay bu kadın beni iyice hasta etti artık, resmen duygusuz.”

Ertan bıkkın bir sesle, “Özlem yine başlama!” diyerek onu susturmaya çalıştı ama başarılı olduğu pek söylenemezdi.

“Ertan lütfen! Beni hep susturuyorsun, içim şişti. Şimdi bunun yaptığı normal mi? En iyi arkadaşı, iş ortağı öldü, bu hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam ediyor! Bu nasıl arkadaşlık, bu nasıl dostluk? Ben bile daha çok ağladım Güneş için.”

“Gözyaşıyla mı ölçülür üzüntü?” diye sordu Ertan sakın olmaya çalışarak, kadının böyle bir konuda bile bu kadar acımasız olabilmesine sinirlenmişti. “Senin onun kadar üzülmen mümkün mü?”

Bu sözler üzerine afallayan Özlem derhal savunmaya geçti. “Ben Güneş’i çok severdim.” Ertan başını salladı. “Hıı... Ama nedense Handan’ı bir türlü sevedim.” “Görüyorsun işte, bi cenazeye gitti geldi, o da üç gün. Duygu yok bu kadında! Gözünü para hırsı bürümüş!” Ertan herhangi bir şey söylemeyince devam etti. “Haksız mıyım? Koskoca iki ay... Bir kere gözünün dolduğunu gördün mü söyle.” Artık sadece Handan’ın olan ofisi işaret etti. “Daha kırkı çıkmadan Güneş’in ismini sökmelerini bildi ama kapıdan. Sanki acelesi vardı. Sanki kızın ölmesini bekliyordu...”

“Özlem, ayıp ama! Ne dediğini bilmiyorsun. Güneş’in annesi istemiş levhayı, Yeliz verdi kargoya.”

Özlem ağzını açtı ama diyecek bir şey bulamayıp kapadı.

*

Provanın sonuna doğru Handan da küçük ekibin kalanı gibi pilinin bitmeye başladığını hissediyordu. Çalıştıkları sahnenin sonuna gelmişlerdi.

Yönetmen ellerini çırparak durdurdu oyuncularını. “Bu en iyisi oldu arkadaşlar! Burada kalalım diyorum bu akşam. Hafta sonuna kadar enerjinizi toplayın!”

Üç oyuncu da genç yönetmenlerine minnetle bakıp dekoru toplamaya başladılar.

Handan Çetin’den gelen mesajı okudu: **Seni çok özledim aşkım, bu akşam da görüşmeyecek miyiz?**

Düşünceli düşünceli çantasını toplarken aynı iş merkezinde bir şirkette sekreterlik yapan Funda’nın sahnenin diğer ucundan seslendiğini duydu.

“İyi geceler Handan, annelere selam söyle.”

“Amasra’ya döndüler bu sabah,” dedi Handan. Güneş’le ofislerini ilk kurdukları sıralar asansörde karşılaşmıştı bu genç kadın sayesinde dahil olmuştu bu ekibe.

“Öyle mi? Çabuk dönmüşler bu sefer.”

“Aylık kontrolden temiz çıktım. Yemek yiyor muyum, iş hayatım nasıl, Çetin, hepsinin kontrolünü tamamladı annem,” dedi alaycı bir ses tonuyla.

“E o zaman bizimle gelsene, bir şeyler atıştırıp laflayacağız.”

“İyi olur valla.”

Uzun süredir müdavimi oldukları bir kafeye gittiler. Arkadaşlarının hepsi hızla yaklaşan prömiyer için çok heyecanlıydılar, sürekli oyundan bahsediliyordu. “Güneş olsa siz işi bırakıp bu işi profesyonelliğe dökün, ben çalışır hepinize bakarım diye alay ederdi, bilmiş ne olacak” diye aklından geçirdi. Gözü Güneş ve Serdar’la bir kaç ay önce oturup kahve içtikleri masaya takıldı. Serdar üniversiteden bir arkadaşlarıydı. O gün olup bitenler hızla aktı zihninden...

Serdar o gün çok neşeliydi, çok istediği tayini gerçekleşmişti. “İyice bunalmıştım, Sinop hiç değilse bir şehir. Nurgül’le de bu yüzden ayrıldık zaten, ben o minik ilçede, o burada.”

Güneş Serdar’ın bu tavurlarına alıştı. “Serdar, bir şeyin farkında mısın?”

“Neyin?”

“Okuldayken derslerden şikâyet ediyordun, çalışmaya başladın bu sefer de hep çalıştığın yerlerden şikâyet ediyorsun...” Gülümsedi. “Yani hayatında bir şeyler sürekli değişiyor ama değişmeyen tek şey senin şikâyetlerin.”

Serdar hemen savunmaya geçti. “E sizin tuzunuz kuru tabii, büro tıkır tıkır işliyor. Keşke ben de avukat olsaydım.”

Handan hemen karşı çıktı. “Serdar yapmaaa! Sen bari yapma! Son dört-beş yıldır para kazanıyoruz biz ama ondan önce?”

“Doğru, sizin de zor yıllarınız oldu.” diye kabul etti Serdar. “Ama sonuçta hep keyfiniz yerindeydi.” Birden kendisindeki çelişkiyi o da fark etti. “Demek ki şikâyetçi olmamak için kadın olmak lazım.”

Gülüştürürken Güneş ikna edici bir ses tonuyla, “Serdarcım,” dedi. “Bunun kadınla erkekle ilgisi yok. Bu çoğu insanın hayat tarzı. Ne fark eder Ankara, New York, Beşebir ya da Bolu?”

Handan başka bir noktaya dikkat çekti. “Okuldayken böyle değildin yaaa, şikâyet hep hayat tarzındı ama dâha neşeliydin. Sevimli bir şekilde Serdar’ı taklit etti. “Nurgül’le ayrıldık, mesafe suçlu... Mutsuzum, şehirler suçlu... Yağmur yağıyor, gökyüzü suçlu... Bu ne ya?” Ciddileşerek sordu: “N’oldu senin o meşhur arkadaşlar hepimiz hayatımıza el koymalıyız’ derslerine?”

Bunu hatırlayınca hepsi güldü.

Serdar başını sallayarak, “Cidden bana n’olmuş böyle?” Düşünceli bir tavırla gülümsedi. “En iyisi hayatıma el koyayım tekrar, kendimden ben de sıkıldım. Eeee, siz anlatın bakalım, iş dışında ne var ne yok?”

“Ben tiyatroya devam aynen,” dedi Handan gülümseyerek. “Yakında bir de evlilik görünüyor biliyorsun, e dâha ne olsun?”

“Ben de bir bekâr olarak diyorum ki madem düğün yapıp çeyiz seremiyorum, bu yaz bir fotoğraf sergisi açayım artık...” dedi Güneş gülümseyerek.

Funda eliyle Handan’ın omzuna hafifçe vurdu. “Handan, yemekler geldi anacım, nereye gittin?”

Handan birden ayıldı. “Gözüm dalmış...”

*

Handan eve girer girmez salona geçip CD çaları açtı. *Buddha Bar*’dan *Gitan Spirit* çalıyordu. Duvardaki saatin 23.15’i gösterdiğini görünce müziğin sesini biraz kısıp telefonuna göz attı. Annesiyle Çetin’den mesaj gelmişti.

Annesinin mesajını okudu önce: **Telefonun yine kapalı kızım. Amcanlar geldi karşılamaya, yemeğe onlardaydık, düğün tarihini sorduklarında Temmuz ya da Ağustos dedik. Sen ne zaman istersen kızım, Eylül de olur tabii. Yarın konuşuruz. Öperim.**

Başını iki yana sallayıp Çetin'in mesajını açtı: **Aramadın canım, telefonun da kapalı, biliyorsun endişeleniyorum. Lütfen cevap yaz. Seni seviyorum.**

Handan hemen cevap yazdı: **Ben iyiyim, tiyatrodan arkadaşlarla beraberdim. Şimdi eve geldim ve uyuyacağım. İyi geceler.**

Telefonu bıraktı ve tam duşa girecekken telefonu yeniden alıp bir mesaj yazdı: **Anlaştığımız gibi aramıyorum ama görüşmeye daha dört ayımız var, arada mesaj yaz be güzelim, dersler nasıl, ev arkadaşınla anlaşıyor musun, Münevver teyze iyi mi?**

Mesajı Ayça'ya gönderip duşa girdi.

*

Çetin bir arkadaşının evindeydi. Üniversitedeki bazı sorunları tartışıyorlardı. Koray sigarasını kül tablasına söndürerek, "Rektörlüğün bu konuya sıcak bakacağını sanmam," dedi.

"Ben de. Bir proje para istiyorsa hep sorun olur zaten," diyen Çetin mesaj gelince telefonuna uzandı.

"Handan'dan mı?"

"Evet. Selamı var, özür diliyor gelemediği için, bir toplantı çıkmış büroda geç saate kadar çalışmışlar."

"Bir sorun yok aranızda değil mi Çetin?" diye sordu Koray düşünceli ama dostça bir tavırla.

"Yok canım ne sorunu olacak."

"Yani son haftalarda, hatta son birkaç aydır sizi hiç beraber görmedik diye..."

"Aramızda bir sorun yok ama işte Güneş'in ölümü onu çok sarstı..." dedi Çetin sakın konuşmaya özen göstererek. "Bu yüzden dışarı çıkmıyoruz beraber, evdeyiz. Kadınları bilirsin, duygusallaştı iyice."

"E zor tabii. Atlatır eninde sonunda, ölenle ölmüyor."

Çetin konuşmadan önüne baktı.

"Düğün tarihini ayarladınız mı?"

"Bu yaz diye düşünüyoruz ama tam tarih belli değil."

"Şanslı adamsın Çetin. Herkes de bunu konuşuyor. Durdun durdun turnayı gözünden vurdun," dedi Koray gülümseyerek.

Çetin gururla kadehini kaldırdı.

Koray devam etti.: "Metin'in yeni sevgilisini gördün mü? Tanıştırdı mı seni?"

"Nereden bulduysa artık, geçenlerde öğle yemeğinde karşılaştık. Sosyologmuş, Almanya'da mı ne... Yardımcı doçent daha. Ağzı iyi laf yapıyor da boy yok pos yok, yüz desen beşgen, Metin ne buluyor bu kadında anlayamadım."

Koray meslektaşının bazen yüzeyselleşebildiğine daha önce de tanık olmuştu ama bu kadarını beklemiyordu.. Ne diyeceğine karar vermek için biraz düşündü. "Valla Metin'e sorarsan, kimsenin aklını ve sohbetini bu kadar sevmedim diyor."

"Sohbet kendi başına yetse tamam ama insan şöyle bir koluna taktığında gururla yürümek istiyor arkadaş, kim ne derse desin."

"Hem kültür, hem güzellik, hem kariyer, hepsi bir arada olmuyor ama bulduğumuzla idare ediyoruz işte ne yapalım biz de..." dedi Koray alaya.

Çetin bu alayı anlamaksızın müthiş bir özgüvenle, "Niye bu kadar bekledim sanıyorsun? Gümüş ya da altın çook, elmasa sahip olmak ise herkesin harcı değil..." deyip keyifle kadehini tekrar doldurdu.

Koray'ın tek isteği akşamın bir an evvel sona ermesiydi.

*

Handan pijamalarıyla mutfaktan çıkıp elinde bir fincan çayla salona geçti. Cep telefonuna baktığında Ayça'dan gelen mesajı gördü: **Her şey yolunda Handan abla ama ablamı çookk özlüyorum. Kim derdi kış günü bizi böyle yakacak Güneş? Gıcık şey :)**

Son kısmı okuyunca yüzünde hafif bir gülümseme beliren Handan derin bir iç geçirdi. Bilgisayarın başına geçerken bakışları kitaplıktaki bir kitaba takıldı. *Semerkant, Amin Maalouf*. Kitabı alıp ilk sayfayı açtı ve okudu:

*Handan bak, senin 11. yüzyılda yaşayan halini buldum :)
Hiç değişmemişsin! Hâlâ dünyaya minnetin yok ve gökyüzü senin.
Değişme zaten, gebertirim :)
İyi okumalar...
Sevgimle
Güneş
12 Mayıs 2003*

Handan kafasını sallayarak gülümserken, "Serseri..." dedi. "Hadi gel de gebert..." Öylece sayfaya bakarken çalmaya başlayan parçanın derisini deşip tüm bedenini yaktığını hissetti bir an. *Bill Withers* söylüyordu: *Ain't No Sunshine When She's Gone*.

Kitabı açık şekilde göğsüne bastırıp yere çöktü. Gözlerinden sicim gibi yaşlar süzülürken şarkıyı söylemeye başladı bağıra bağıra:

*Ain't no sunshine when she's gone (Güneş parlamıyor o yokken)
It's not warm when she's away (Uzaklardayken sıcak değil)
Ain't no sunshine when she's gone (Güneş parlamıyor o yokken)*

*

Handan elinde evrak çantasıyla Adliye Binasından çıktı. Renkli ve şık giyinmişti her zamanki gibi. Arabasına doğru yürürken telefonu çaldı. "Alo. Merhaba Çetin."

Çetin otoriter ve kızgın bir sesle konuşmaya başladı. "Nihayet ulaşabildim sana Handan Hanım. Dört gündür yüz yüze gelmediğimiz farkında mısınız?"

Handan irkilse de sakin bir ses tonuyla, "Evet farkındayım tabii..." dedi. "Bugün buluşalım mı? Konuşmamız gerekiyor."

"Şey tabii..." dedi Çetin panikleyerek ve alttan alarak sözlerini sürdürdü. "Özür dilerim, biraz sert başladım konuşmaya ama senin için endişelendiğimi biliyorsun."

Handan'ın bu konuşmayı uzatmaya niyeti yoktu, bu yüzden kısa kesip onunla bu güzel havada Kuğulu Park'ta buluşmaya karar verdi.

*

Salonda oturmuş gazete okuyan Tahsin altmışına az kalmasına rağmen hâlâ yakışıklı sayılabilecek bir adamdı. Boyu uzun olmasa da duruşu dikti, fazla kilosuna yoktu ve gri saçlarının çevrelediği yüzünde bir çift iri zeytin gibi duruyordu gözleri.

Radyoda çok hafif bir tonda fasıl çalıyordu. Pencerelerin önündeki saksılarda renk renk çiçekler vardı. Halıya düşen güneşin içinde uyuklayan beyaz kedi evin en keyiflisiydi bugün.

Tahsin mutfak önlüğünü çıkararak salona giren karısının endişeli hâlinde kaçınmak için gazeteye daha da gömüldü. Elli yaşını çoktan geçmesine rağmen hâlâ pürüzsüz bembeyaz teni, mavi gözleri, incecik vücuduyla zarif bir güzelliği vardı Emel'in. Kararsız bir ses tonuyla sordu: "Yemek pişmek üzere, hemen yer miyiz?"

"Oluur," dedi Tahsin kafasını kaldırmadan.

“Öğleden sonra Ayşe Hanım’a geçeceğim ben biraz. Daraldım Ankara’da.”

Tahsin yorum yapmadan baktı karısına. “Peki, ben de biraz uzanırım hafif başım ağrıyor.”

“E yol sarstı tabii.”

“Bilmem, belki...”

“Yok bu yoldan değil, o kadarcık yol ne yapar adama? Her şeyi içine atmandan ağrıyor başın, kızına bir şey diyemiyorsun ya, canın sıkılıyor tabii bu duruma.”

Tahsin ylgın bir ifadeyle okumakta olduğu gazeteyi katlayıp sehpanın üstüne koydu. “Hangi durum?”

“Düğün işi tabii...”

“Benim hiçbir şeye canımın sıkıldığı yok.”

Emel konunun bu kadar çabuk kapanmasına izin vermeyecekti. “Beş gün boyunca gizliden gizliye Handan’ı inceleyip endişelendiğini görmedim mi sandın? Çetin onun uzak davrandığından yakınıncaya canın sıkılmadı mı yani?”

“İyice yaşlandım desene. O kadar da gizli incelemiştım oysa.”

“Tahsin Bey! Lütfen dalgaya vurma her şeyi!”

“Emelcim,” dedi Tahsin alayın karısını yatıştırmayacağını anlayarak.. “Kızımızda endişelenecek hiçbir şey yok. Tamam arada bir dalıyor ama bu çok normal, en yakın dostunu kaybetti. Yıllardır yediği içtiği ayrı gitmeyen arkadaşını. Normal değil mi?”

“Hiç ağlamıyor ama dikkat ettin mi? İşine de çok zaman ayırıyor.”

“Anneanesi öldüğünde de böyle tepki vermişti. Ölümü dramatik bulmuyor herkes gibi, ne var bunda? Bu iyi bir şey değil mi?”

Emel annesinden bahsedilince iyice dertlendi. “Offf! Nur içinde yatsın, annem yaptı zaten bunu böyle. Masallar, hikâyeler, hayaller, kızı bir tuhaf etti.”

“Kızımızda bir tuhafılık yok, dertsiz başına dert arama, hadi yemeğimizi yiyelim.”

“Peki ya Çetin’e soğuk davranmasına, düğünden falan hiç bahsetmemesine ne diyorsun? Bak akşam mesaj attım, cevap bile yazmadı. Aramadım ben de.”

“Arar, arar sonra...” dedi Tahsin ve karısının yanına gidip omzuna hafifçe vurdu. “Hadi yemeğimizi yiyelim biz, her şey olacağına varır.”

Mutfağa geçerlerken Emel elini iki yana açıp söylendi. “Off be Tahsin Bey! Delirtecek beni bir gün bu rahatlığın...”

*

Çetin Handan'a uzun açıklamalar yaparak zor durumda kaldığından, onun için endişelendiğinden, bir an önce evlenmelerinin ona iyi geleceğinden bahsetti ve sözlerini bir soruyla sonlandırdı: “Haklı değil miyim?”

“Haklı mısın?” dedi Handan sakın bir ses tonuyla. “Haklı tüm sıfatlar gibi göreceli bir kelime. Sana kafamın karışık olduğunu, evlilik işini bir daha düşünmek istediğimi, biraz yalnız kalmak ve iç dünyamda olan biteni anlamak istediğimi söyledim. Senden zaman istedim, sen de olur dedin ama aradan bir hafta geçmeden hırçınlaştın.”

Çetin sakın kalmak için müthiş bir mücadele veriyordu. “Düşünecek fazla bir şey yok çünkü Handancım, sen de biliyorsun ki bu Güneş’in ölümüyle ilgili bir bunalım sadece.”

“Ben bundan o kadar emin değilim.”

“Ne demek şimdi bu?” dedi Çetin şaşırarak.

“Bu karışıklık Güneş ölmeden önce başladı demek.”

“Ama niye?” dedi Çetin panikleyerek. “Seni üzecek bir şey mi yaptım?”

“Yok hayır, kendini suçlama. Bilirsin ilişkilerin formülü yoktur, sen beni üzecek bir şey yapmadın. Ben sadece aradan geçen iki yıl içinde birçok açıdan seni tanıdığımı düşünürken evlilik kararı aldıktan sonra tam aksine inanmaya başladım.”

“Ama ben aynı insanım.”

Handan fırından yeni çıkmış poğaçaya kadar yumuşak ve sıcak bir tavırla, “Belki de öyle ama ben bazı özelliklerini yeni fark ediyorum ya da belki yeni durumlara göre yeni özelliklerini keşfediyorum,” dedi.

“Ne gibi?”

“Bunun önemi yok ki.”

Çetin cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Handan da isteyince şaşırды. “Ama sen sigara içmezsin ki.”

“Yooo içerim, arada bir,” dedi Handan gülümseyerek.

“Ama ben hiç görmedim.”

Handan omzunu silkti. “Denk gelmemişsin. Bak işte, bu iki yılda o kadar da çok görüşmemişiz demek ki.”

Çetin şaşkın bir ifadeyle onun sigarasını yaktı. “Ne kadar sık içiyorsun?”

Handan güldü. “Bilmem. Yılda on tane. Belki yirmi. Saymadım.”

“Neden önemi yok dedin?” diye sordu Çetin konuya dönmek isteyerek. “Hangi özelliğinden hoşlanmadığını bilmek hakkım değil mi?”

Handan sigaradan bir nefes çekti. “Şunun için önemi yok; bir insan olduğu gibi olmalıdır, başkalarına hoş görünmek için kendimizi değiştiriyorsak bu sahtekârlığa girer, sence de öyle değil mi?”

“Ama insan seviyorsa karşısındakinin her şeyinden hoşlanır, öyle değil mi?” dedi Çetin onun savını çürütecek bir şeyler söylemek isteyerek.

“Bilmem... Belki de öyledir. Eğer öyleyse bu benim seni sevmediğim anlamına gelir.”

“Bana iki yılı silip atma ihtimalin olduğundan bahsetmiyorsun değil mi?” dedi Çetin yutkunarak.

Handan anlaşılmadığını düşünerek bir an bunaldığını hissetti. “Beni anlamıyorsun ki... Konuyu beraber geçen iki yılı silip atmak olarak alıyorsun ama böyle anlamak istiyorsan, evet öyle bir ihtimal var. İkimiz de mutlu olmayacaksa neden evlenelim ki?” Bir süre sustu. “Ne demişler? Değirmen iki taştan, muhabbet iki baştan.”

Bir süre sessizlik oldu. “Anlıyorum.Senin zamana ihtiyacın var. İsteddiğin kadar düşün canım, seni sıkıştırmayacağım.”

*

Ofiste başka kimse yoktu, Handan bir dilekçenin çıktısını aldı ve masadaki dosyanın içine koydu. Ayakta dururken şöyle bir esnedi. Bilgisayarın saatine baktı: 19:07

Bilgisayarı kapatıp çıkmaya hazırlanırken telefon çaldı. Arayan yakın bir arkadaşı Neslihan’dı. “Handancım nasılsın?”

“İyiyim Neslihan sen nasılsın?”

“İyidir n’olsun, bu akşam bizimkilerle Gülcan’ın bebeğini görmeye gidelim diyoruz, müsait misin?”

Handan’ın yüzü aydınlandı. “Ahhh canım... Yeni dünya ziyareti ha...” Heyecanla gülümsedi. “Demek Duru bebekle tanışacağız nihayet... Gelirim tabii ama siz gidin, ben biraz geç gelirim.”

“Tamam orada görüşürüz o halde. Hoşça kal.”

*

Handan Kızılay’daki bir bebek mağazasından elinde bir poşetle çıktı ve kulaklığını takıp paltosunun cebindeki MP3 çaları çalıştırdı. *Goran Bregoviç - Kayab’tan To Nie Ptak* adlı parçayı dinleyerek Karanfil’e doğru yürümeye başladı. Arada bir müziğin ritmine göre başını sağa sola sallıyor, bazen de kendi etrafında dönüyordu. Yanından geçenlerin tuhaf bakışlarının farkında bile değildi.

Karanfil'e varınca bir dürümle ayran alıp dükkânın önündeki ufak tabureli masalardan birine oturdu. Geleni geçeni seyrederek yemeğini yerken biraz ileride gitar çalan bir genç gördü. Arkadaşlarıyla onun önünden geçen bir çocuk omuzlarını oynatarak parçaya eşlik etti. Bunu fark eden Handan mutlulukla gülümsedi ve zihnine dökülen sahneleri izlemeye koyuldu:

Güneş ve Handan bir akşam vakti ellerinde kitaplar, omuzlarında çantalar, üstlerinde salaş kıyafetlerle Karanfil'de yürüyorlardı. Handan'ın salaş kıyafeti bile boynuna doladığı renkli fularla süslü bir bal almıştı.

Yerler yine seyyar satıcıların mallarıyla doluydu. Satıcılardan birinin yanında duran iki genç birkaç seyirci eşliğinde Karadeniz'deki tüm yörelerin bizden diye sahiplendiği 'karşılama'yı çalıyordu.

Bunu duyan bir seyyar satıcı gençlerin yanına gidip oynamaya başladı ve arkadaşlarına, "Hadi gelin siz de oynayın," diye üsteledi ancak kimsenin bu oyunu bilmediği açıktı.

Handan birden, "Şunları tutsana," diyerek kitaplarını Güneş'e verdi ve adamın karşısına geçip oynamaya başladı.

Adam önce şaşırды, sonra da Handan'ın işaretleriyle oynamaya devam etti. Bu arada etraflarını saran kalabalık çoğaldı ve herkes onları beğeniyle izlemeye başladı. Çok geçmeden Güneş dahil herkes oyun bittiğinde onları alkışladı.

Handan adamın elini tutup, "Selam verelim," dedi.

Adam ilk seferinde ona eşlik etmese de ikinci ve üçüncü eğilmede ona uymaya çalıştı.

Handan hem seyircilere hem de adama teşekkür edip Güneş'in yanına gitti ve "Hadi gidelim," dedi gülümseyerek.

Yürümeye başladıklarında Güneş dayanamayıp, "Kızım sen nereden biliyorsun bu oyunu?" diye sordu.

"Bizimkilerin görevi icabı Tirebolu'da yaşadık üç yıl, söylemedim mi sana? Karşılama derler buna. Ananemle az düğün geçmezdik." Kabkaha attı.

"Doğru ya!" dedi Güneş gülümseyerek. "Cidden çok güzel bir oyunmuş, bu benim hayallerimden biri biliyor musun?"

"Ne?"

"Böyle hiç besaplamadan planlamadan sokakta dans etmek."

"E kalın tabii senin koruma duvarların ama bir gün o duvarları ördüğün gibi yıkarsan, neden olmasın? Ne de güzel olur, sana öğretim karşılamayı. Ben harmandalı da bilirim, dur bir düşünmeyim başka ne bilirim?" Bir an sonra düşünmekten vazgeçti. "Yaaa oyunu bilmeme gerek yok, içimden gelince oynayveriyorum işte. Bu nedenle bana zırdeli, sana akılı başında diyorlar.."

"Ne güzel işte sen her hayalini gerçekleştiriyorsun..." dedi Güneş gıptaıyla.

"Evet çoğunu... Ananem sayesinde... Bana hep ne derdi biliyor musun?"

"Ne?"

"Kalbine rahat ol kızım, sıkma kalbini."

"Ne güzel söz... Ne güzel işte hiç hayal biriktirmiyorsun."

"Mümkün mertebe..." dedi Handan gülümseyerek. "Hayal vadeli besaptır. Gerçekleşen her hayalse cebindeki paradır. Nakit severim ben..." Kısa süreli bir sessizlikten sonra biraz ciddileşti. "Ama biliyorsun, uzun vadeli ve pek imkânsız hayallerim de var."

Güneş durdu ve bir kaşını kaldırıp neydi o dercesine Handan'a baktı. Arkadaşının karşısına geçip reverans yaptığı gördüğünde ise neden bahsettiğini anladı. Elinde olmadan kıkırdamaya başladı. "Aman kızım yaaa... O da çok zor. 17-18. yüzyıl yani..."

"Ha senin sokakta dans edemeyişin ha benim bu hayalim. Gerçekleşmediğinde her ikisi de hayal olarak kalmayacak mı?"

"Doğru söylüyorsun aslında," dedi Güneş arkadaşının sözlerini mantıklı bularak.

"Gördün mü ikimiz de aynı durumdayız işte! Sen şu kalbini sıkmayı bırak, ben de bana herkesin 'zırdeli' demesini göze alarak bu hayali gerçekleştireyim." Gülümsedi. "Güzel olmaz mı?"

Güneş gözlerini kıstı ve ellerini çırparak, "Harika olur, evet," dedi.

Handan farkında olmadan yumduğu gözlerini açtı ve kendini Güneş'le hasret gidermiş gibi hissederek elinde tuttuğu dürümü yüzünde hafif bir gülümsemeyle yemeye koyuldu.

*

Handan, Gülcan, Neslihan, Nihal ve Olcay üniversiteden arkadaşlardı. Mezun olduklarından beri genelde ayda bir kez buluşurlardı. Bu akşam ise bir buçuk ay önce doğan Gülcan'ın bebeği Duru'yu görmek için bir araya gelmişlerdi.

Ziyaretleri, bu toplantıları hiç aksatmayan Güneş'in ölümüyle biraz ertelenmiş olsa da, salonda oturup çay içerlerken arkadaşlarının annelik heyecanı ve mutluluğu hepsini sarmıştı.

"Genellikle böyle sessiz işte, pek yormuyor. Özellikle geceleri pek rahat," dedi Gülcan göz ucuyla onlardan biraz uzakta bir koltukta uyuklayan bebeğini kontrol ederek.

Nihal hemen söze karıştı. "Valla benim daha yok bebeğim ama bebeğin uslu olduğunu söylemeyecekmişsin, nazara gelirmiş."

Olcay bu tür ifadeleri bilimsel bulmuyordu. "Yok be anacım yaaa, bence inandığın gibi olur." Rahatlatmak istercesine Gülcan'a gülümseyerek baktı. "İçini ferah tut sen..."

Neslihan yaklaşık iki saattir her konuşmaya katılan Handan'ın ortamdan kopup uzaklara daldığını fark etti. Elini onun yüzünün önünde salladı: "Pşşt Handan? Nerelere gittin?"

"Dalmışım..." diye cevap verdi Handan gülümseyerek.

"Güneş, değil mi?" dedi Nihal biraz çekinerek.

Handan başını salladı. "Evet, bugün beraber kurduğumuz bazı hayaller aklıma geldi de..."

Nihal hüzünlenmişti. "Aklım almıyor bazen, doğum günü yemeğindeki halini düşününce... Nasıl da heyecanlanmıştı Prag'a gideceğiniz için..."

Nihal'in sözleri üzerine diğerlerini de bir hüzün kapladı.

Handan düşünceli ve üzüntülü bir şekilde kafasını salladı. "Evet yaaa..." Bir an kendi hüznüyle birlikte diğerlerinin hüznünü de gördü uzaktan, içi daraldı. Anneannesinin hasta yatağında ölmeden bir hafta önce söyledikleri kulaklarında yankılandı...

"Hüzün kar topuysa güzeldir Handancım... Oynayabildiğin sürece güzeldir, sakın ama sakın çığ olmasına için verme! Ölmeme az kaldı."

Masmavi gözleri dolmuş olan Handan her zaman ki gibi dikkatle dinliyordu güzel Gülşen'i ama ağlamıyordu. Anneanesi saçlarını okşayıp yumuşacık bir sesle konuşmaya devam etti. "Her şey senin elinde! Ben ya da sevdiğin başka biri öldüğünde ne yapacağın da öyle. Sen hayatında nasıl bir yere koyarsan beni, ben öyle yer alırım hayatında. İstersen mezarıda bir ölü olurum. İstersen hayatında olurum, hem de dokunup öptüğün pek çok kişiden daha çok. Unutma yavrum, sadece ölüme cevabın değil, her şey her zaman senin elinde!"

Birden dönüp hafif kızgın bir ses tonuyla, "Ama o ne yaptı Prag'a gideceğine?" diye sordu hüzünle susan arkadaşlarına ve derin bir nefes aldı. "Öldü! Çıktı o merdivenin tepesine ve öl-dü!" Sesini biraz daha yükseltti. "Çıktı o merdivenin tepesine... Düşüp boynunu kırdı! Nasıl becerdiyse artık!"

Diğerleri bu sakın ama yüksek perdeden çıkan sözler karşısında endişeli bir şekilde ona bakakaldılar. Nihal içten içe arkadaşının sinir krizi geçirmek üzere olduğunu düşündü.

Handan sakın bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Ama kızlar ben onun ölümünde neye çok seviyorum biliyor musunuz?"

Hepsi pür dikkat onu izlemekteydi. Başlarını sallayarak hep bir ağızdan sordular: "Neye?"

"Temiz öldü..." dedi Handan Güneş'le konuşurcasına kızgın ama alçak bir ses tonuyla ve acı dolu bir şekilde gülümsedi. "Camlar temiz, perdeler temiz, yerler temiz.. Tertemiz öldü..."

Arkadaşları Handan'ın ironik tavırlarına alışkindılar. Hepsi birden biraz sınırları boşaldığından, biraz da üzüntüden gözlerinden yaş gelene kadar güldüler.

Handan böyle bir durumda gülünmez ama ne yapabilirim ifadesini takınarak, "Doğru değil mi ama titizliğini bilmez misiniz? Üç kutu ıslak mendille gezerdi. Hem evi tertemizdi hem de *Norah Jones* dinliyordu..." Sesi iyice alçaldı. "Çok seviyordu son günlerde, durmadan onu dinliyordu..."

Ortama derin bir sessizlik çökünce başını havaya kaldırdı. “Ecel gelmiş cihane, baş ağrısı bahane...” Derin bir nefes alıp verdi. “Offf Güneş offf!”

*

Aynı gece Handan yatağında uzanmış tavana bakıyordu. Gün içinde gözünün önüne gelen hatıra, kendi söyledikleri ve Güneş’in tepkisi tekrar tekrar geçiyordu zihninden...

“Gördün mü ikimiz de aynı durumdayız işte! Sen şu kalbini sıkmayı bırak, ben de bana herkesin ‘zırdeli’ demesini göze alarak bu hayali gerçekleştireyim...” Gülümsedi. “Güzel olmaz mı?”

Güneş gözlerini kıstı ve ellerini çırparak, “Harika olur, evet,” dedi.

“Harika olur, evet,”

Güneş’in son cümlesi zihninde birkaç kez daha yankılanırken Handan sağına döndü ve komodinin üzerindeki saatin 03:24’ü gösterdiğini görüp gülümseyerek gözlerini yumdu.

*

Handan ertesi sabah büyük bir enerjiyle ofise girip Ertan’la Özlem’e, “Günaydın,” dedi. Elindeki poşeti sallayarak sordu: “Kahvaltı ettiniz mi? Simitle peynir aldım.”

“Ben Yeliz’e söyleyeyim de çay getirsin,” dedi Ertan.

Handan poşeti bıraktı. “Yeliz de açtır belki. Ben içeri geçiyorum. İyi çalışmalar.”

“Teşekkürler.”

Handan ofisine geçer geçmez hızla kabanını çıkarıp bilgisayarını açtı. Yeliz gelip masaya çay, simit ve peynir koyunca gülümseyerek ona teşekkür etti ve bir yandan kahvaltı edip bir yandan çalışmaya başladı. Simidin yarısına gelmeden çayı bitince sekreteri arayıp, “Yelizcim bir çay daha alabilir miyim?” dedi.

“Hemen getiriyorum Handan Hanım.”

Çalışmaya dalmışken Yeliz’in elinde bir fincan çayla kapıyı açıp içeri girdiğini gördü. Ona bakarken bakışları Güneş’in derli toplu duran masasına kaydı, gözü koltuğa takıldı ve yine kulaklarında arkadaşının cümlesi yankılandı: *“Harika olur, evet.”*

O sırada onun bakışını takip eden Yeliz, Güneş’in masasından bir tıkırtı gelmiş gibi hissetti. “Bir ses mi duydum?”

Handan aniden ayağa kalktı. “Yelizcim harika olacak!”

“Ne harika olacak Handan Hanım?” diye sordu sekreter şaşkın bir halde.

“Her şey!” Montunu ve çantasını kapıp yarım simidinden ısırıldı. “Benim hemen çıkmam lazım Yelizcim, çayı içemeyeceğim ama sana çok teşekkür ederim.” Dışarı çıkıp Yeliz, Özlem ve Ertan’ın şaşkın bakışları arasında ofisten ok gibi fırlarken seslendi: “Ben çıkıyorum acil halletmem gereken işler var.”

*

Handan ofisten çıktıktan sonra MP3 çalarından sürekli aynı parçayı dinleyerek - *Noir Desir*’den *Le vent nous portera* - bütün gün birçok modaevi arasında mekik dokudu.

Önce yürüyerek büroya yakın bir modaevine uğradı Çankaya’da ve burada bir saat kaldı. Sonra arabasına atlayıp Kızılay’daki iki modaevine gitti. Oradan da park yerine bıraktığı arabasını almadan taksiye atlayıp Ulus ve Tunalı’daki birkaç modaevine geçti.

Tezgâhtarlarla konuşmalar yapıp kumaşlar beğendi, renkler seçti. Telefonla birçok konuşma yapıp üç farklı mağazaya ölçüsünü verdi. Mağaza sahiplerinden kartlar aldı ve telefon numaralarını kaydetti.

Akşamüzeri Çankaya'daki mağaza çalışanlarının yardımıyla dört kocaman kutuyu arabasına dikkatle yerleştirildi.

*

Handan üç hafta sonra ofise elinde büyükçe iki boş kutuyla girdi. Şifreyi girip kasadan kalın, büyük boy, eski ve üzeri çeşitli çizgi film kahramanlarının yapıştırmalarıyla dolu olan defteri - ki bu kasadaki yegâne parçaydı - çıkarıp kutulardan birine özenle yerleştirdi.

Kalan eşyalarını da koyup kutuları ön tarafa taşıdı. Ertan ve Özlem çoktan yazdığı referansla başka bir büroda çalışmaya başlamışlardı. Yeliz de aynı iş merkezinde başka bir şirkete geçtiği için yalnız vedalaşıyordu ofisiyle. Çantasını aldığı sırada Güneş'in tarafındaki dolabın arkasına düşmüş bir şey gördü. Oysa etrafı ne kadar da dikkatli toplamıştı, diye düşünerek dolaba yöneldi.

Güneş'in çektiği fotoğraflardan biriydi bu. Masmavi ve güneşli bir gökyüzüne doğru yükselen rengârenk balonların olduğu bir fotoğraftı.

Handan gülümseyerek fotoğrafa bakarken, "Gökyüzüne gidiyoruz Güneşim, hadi bakalım!" dedi yüksek sesle.

*

Handan getirdiği kutuları salonun bir köşesine yığmıştı. Müzik dinleyerek kitapların arasından bazılarını seçip boş kutulara yerleştiriyordu. Aynı yazarın kitaplarını yan yana koymak çocukluğunda edindiği bir huydu, onların bir aile olduğunu düşünürdü küçükken nedense, bir yanlışlık sonucu yerleri değişmişse özür dileyerek onları hemen eski yerlerine koyardı.

Shirley Bassey'den *Life Goes On* parçası çalmaya başlayınca müziğin sesini açıp koltuğa oturdu ve alçak sesle şarkıyı söylemeye başladı. Şarkının sonuna doğru tam "*Say goodbye and life goes ooooo*" diye bağırırken çalan kapıyla irkildi. Karşısında annesiyle babasını bulunca şaşkına döndü. "Hoş geldiniz, girsenize."

"Komşular şikâyete geldi sandın değil mi? Kızım bu kadar açılır mı müziğin sesi?" diye söylendi Emel salona geçerken.

"Yaaa eşya topluyordum da coştum bir an," diye açıkladı Handan.

"Coştun?" diye sordu Emel endişeli bir ses tonuyla.

"İçimden... Fırlayıverdi ses..." diye kekeledi Handan. "Ağzıma... Oradan da dışarıya..." Göz göze geldiklerinde babası gülmeden edemedi.

Emel Hanım kocasına dönerek, "Gülme Tahsin Bey, rica ederim gülme! Ne var bunda gülecek? E tabii, balık baştan kokar. Bunun her yaptığına güle güle, annemle sen şımarttın bunu böyle!"

Handan kaşlarını kaldırarak, "Ananeme laf yok," derken bir sandalye alıp kanepeye oturan annesiyle babasının karşısına geçti.

Emel bir an evvel konuya girmek isteyerek, "Kızım neler oluyor burada?" dedi. "O kadar konuşuyoruz telefonda hiçbir şey demiyorsun, toplanmış gidiyorsun, Çetin'den de ayrılmışsın, evi arabayı ofisi, her şeyi satışa çıkarmışsın. N'oluyor sana? Bu işler bu kadar kolay mı?"

"Oooo... Sebebi ziyaretiniz anlaşıldı... Çetin üstün bir dedektiflik performansı sergilemiş ama ben sana bir şey diyeyim mi anne..." Bir an sustu, sonra ciddi bir ifade takınıp sesini alçaltarak sözlerine devam etti. "Kimse bilmiyor ama Çetin ölmek üzere..."

"Neee, nasıl yani?" diye sordu Emel gözlerini kocaman açarak. "Ne... Ne... Nesi var?"

"E yememiş içmemiş her şeyi tüm ayrıntılarıyla öğrenip size yetiştirmiş... Bu kadar aç ve susuz kalırsa ölebilir bir insan, değil mi?" diyerek sırttı Handan.

"Ayyy Handaaan, ben de seni dinleyip inanıyorum hâlâ... Kızım bırak zevzekliği, bu durum çok ciddi bak kalkıp geldik çünkü çok endişelendik." Destek almak istercesine kocasına döndü. "Değil

mi Tahsin Bey?" Cevap alamayınca konuşmasını sürdürdü. "Bu yaşımızda bizi böyle üzme ne hakkın var?"

"Anne neye üzüldünüz?"

Emel alnını kırıştırıp dudaklarını büzerek acıklı bir ifade takındı. "Ne demek neye üzüldünüz?"

"Evet, neye üzüldünüz?" diyerek ısrar etti Handan. "Daha doğrusu babamı zoraki ortağın yapma da sen söyle... Neye üzüldün?"

"Neye olacak, şu yaptıklarına."

"Ne yapmışım?"

"Tahsin konuşsana şu kızınla yahu, bak bir de ne yapmışım diyor. Çetin'den ayrıldı, işini gücünü bırakıp her şeyini satıp savdı ve biz nereye gittiğini bile bilmiyoruz." Kocasını tek kelime etmeyince daha da öfkelenerek elleriyle kendini yelpazelemeye başladı. "Ayyy bayılcam şimdi!"

"Bayılmazsın merak etme..." dedi Handan sakın bir şekilde.

"Nereden biliyorsun bayılmayacağımı? Sen ben misiiin?" diye bağırın Emel çok komik görünüyordu.

"Biliyorum çünkü seni en az iki yüz kez bu halde gördüm ve bir kez olsun bayılmadın annecim. Hayır ben sen değilim." Duraksadı. "Sen de ben değilsin!"

Emel Hanım taktik değiştirip yumuşacık bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Kızım bak bunlar hep Güneş'in ölümünden oldu. Sen normal düşünemiyorsun. Hastalandın. Nişanlıyla da konuştuk, gel bir psikiyatra gidelim, her şeyi düzeltelim."

"Nişanlım mı? Ne zaman nişan yaptık? Biz sadece evlenmeyi dü-şü-nü-yor-duk." Sakince ekledi: "Duk... Geçmiş zaman. Ayrıca bir şey bozulmadı ki düzelsin. Ben sadece farklı bir yerde farklı bir şekilde yaşamaya karar verdim. Ne var bunda bozuk olan?"

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Emel hırçın bir tonla.

"Foça'ya... Muhtemelen Eski Foça'ya."

"Ne yapacaksın orada?"

"Bilmiyorum... Bir süre istediğim gibi yaşayacağım."

Emel dehşete kapılmış gibi baktı kızının yüzüne.

"Bal bal demekle ağız tatlanmazmış ya... Ben de bal demeyi bırakıp bal yemeye gidiyorum," diye açıkladı Handan.

Emel bu saçma sapan açıklamayı ve bu durumu kabul etmeyecekti. Ne diyordu bu kız? Tam hayatında her şey yoluna girmişken ne yapıyordu böyle! Sesinin tüm tonlarını gözden geçirip en acıklı olanı seçerek yavaş yavaş konuşmaya başladı. "Biz seni bunun için mi okuttuk kızım? Avukat ol, sonra bırak, hiç bilmediğin yerlere git diye mi okuttuk?"

"Bilmem. Sen söyle... Niye okuttunuz?" dedi Handan içinden gülererek.

"Biz... Biz seni oku, mutlu olacağın biriyle evlenip yuva kur, çoluğuna çocuğuna bak diye okuttuk."

"Evlendim işte bir kez, mutlu falan olmadım, üstelik sahtekâr çıktı. Kaç yıldır tek başıma yaşıyorum ve kendi başıma mutluyum anne, neden anlamıyorsun?" dedi Handan bu konuşmanın bir an önce sonlanmasını dileyerek.

"Böyle mutlu olunmaz ki..." dedi Emel çaresiz bir halde kocasına bakarak. "Değil mi Tahsin? İnsan yalnız başına mutlu olmaz."

Tahsin Bey kızına göz kırparak konuşmaya başladı. "Bilmiyorum ki... Ben yirmi iki yaşımdan beri evliyim, yirmi üç yaşımdan beri de çocuğum var. Hiç tek başıma kalmadım ve..."

Emel hemen kocasının sözünü tamamladı. "Ve mutlusun!" Onay gelmeyince sordu: "Değil misin?"

Tahsin Bey alaycı bir tonla, "Çoook..." derken kızıyla göz göze geldi ve her ikisi de bir anda kahkahaya boğuldu.

Emel Hanım yenilmiş bir vaziyette ne yapacağını ben bunlarla der gibi gözlerini devirip ellerini yukarı kaldırıp indirdi.

Handan annesinin konuşmasına fırsat vermeden, "Boş verin şimdi bunları," dedi. "Açsınızdır siz şimdi..."

*

Handan oldukça lüks ve konforlu görünen binanın birbirine açılan üç salonundan birinde, yetmiş beş yaş civarında sevimli bir adamla Türk kahvesi içerek sohbet ediyordu.

Oturmakta oldukları koltuğun biraz uzağında kadınlı erkekli bir grup yaşlı insan vardı, bazıları sohbet ediyor bazıları da tavla oynuyordu.

“Peki otel falan buldun mu, yer ayırttın mı, ev baktın mı?” diye sordu Gani merakla.

Handan güldü. “Aman be Gani dedeee, ben ne diyorum sen ne diyorsun? Zurnada peşrev olur mu?”

“Doğru, doğru...” dedi Gani başını sallayıp gülümseyerek. “Demek buraya kadar ha kızım?” dedi. “Bakalım dünya gözüyle seni bir daha görebilecek miyim ben?”

“Böyle konuşma ama.”

“Git be kızım... Sen de haklısın. Gerçi burada işiniz gücünüz de çok iyiydi ama... Ankara’da ne var, bina bina bina! Yine de sen Ankara’yı severdin be Handan. Hoş sen her yeri seversin ya...”

Handan başını salladı. “Ankara’yı hâlâ seviyorum.” Hüzünlenecek baktı ona. “Seviyorum ama burada güneş battı... Güneşli bir yere gitmem lazım. Hayal işte... Zor biliyorum ama Nasreddin Hoca ne demiş?” Güldü. “Ya tutarsa?”

Gani de gülümseyerek kafasını salladı. “Haklısın.” Coşkuyla sürdürdü konuşmasını. “Git tabii... Dünyanın tapusuna sahip olan mı var? Her yer insanın...” Eğilip hafifçe onun kalbine vurdu. “Sende bu varken sırtın yere gelmez. Sen her yerde mutlu olursun. Değil mi ki beni adam ettiniz siz iki cimcime, bu hayalin de gerçekleşir mi gerçekleşir.”

“Ben yola koyulayım artık, karanlıkta araba sürmeyi sevmem bilirsin.” dedi Handan gülümseyerek. Tam ayağa kalkacakken yanlarına Gani’nin bir arkadaşı geldi, ondan biraz daha genç, yetmişlerin başında bir adamdı.

“Gel bak seni torunumla tanıştırayım. Handancım bu arkadaşın adı Mahmut, iki hafta oldu geleli.”

“Hani sen hiç evlenmediydin?”

“Herkes evlenip torun torba sahibi oluyor, maharet evlenmeden sahip olmak.”

Gülüştürlerken Handan izin isteyerek ayağa kalktı. “Çok memnun oldum, bir dahaki ziyaretimde görüşüp sohbet ederiz inşallah.”

“Sağlıcakla git kızım, dikkatli sür.”

Handan sarılıp ikisini de öptükten sonra yanlarından ayrıldı.

İki adam onun arkasından bakarak koltuklarına oturdu.

“Kim bu sabah kahvaltısına gelen gizemli torun bakalım?” diye sordu Mahmut.

“Şahane tefecilik hayatıma limon sıkın iki kızdan biri bu,” dedi Gani.

“Seen? Tefeci?”

“Ne var? Ben tabii... Beğenemedin mi?”

Mahmut inanmamakta ısrarcıydı. “Git başkasıyla geç dalganı, bunak bunak konuşma benimle!”

“Doğru söylüyorum...” dedi Gani bu kez ciddi bir ifadeyle. “Ben bir zamanlar sıkı tefeci idim.”

“Deme yahu!”

“Dedim gitti,” diyen Gani kahkaha attı.

“Eeee? Sonra n’oldu?”

Gani bu soruyu bekliyordu. Hayatıyla ilgili, anlatmaktan en çok hoşlandığı hikâyelerden biriydi bu. “Dur bakayım...” diyerek iştahla anlatmaya başladı. “On yıl kadar evvel bir gün bununla bir kız çıkageldi. Adı Güneş...”

*

Handan şehir içinde biraz zaman kaybettikten sonra Afyon yoluna çıktı. Tempolu şarkılar dinleyerek ortalama bir hızla Afyon’a kadar ilerledi. Orada durup bir kahve içti ve tuvalet

ihtiyacını görüp yüzünü yıkadıktan sonra tekrar yola koyuldu. Afyon'la Uşak arasında kıvrılan yollardaki dağ manzarası o kadar hoşuna gitti ki arabayı uygun bir yerde durdurup cep telefonuyla birkaç fotoğraf çekti.

İzmir'e yaklaşırken karnının acıktığını hissetti ve tahta masalı çimenlik bir bahçe görünce orada hemen durdu. İlginç bir mekândı, iki kadın içeride yufka açıyordu. Yöresel otlarla karışık peynirli gözleme ve çay isteyerek bahçeye geçip boş masalardan birine oturdu.

Etrafta birkaç tavuk ve yedi-sekiz ördek yavrusu geziniyordu. Handan gülümseyerek onları izlerken mekânın sahibi bayat birkaç dilim ekmele yanına gelip hayvanları beslemek isteyip istemediğini sordu. Handan hemen ekmeleleri koparıp hayvanlara atmaya başladı ve ekmeği kapıp kaçışmalarını izledi.

Fazlasıyla lezzetli bulduğu gözlemeyi yedikten ve birkaç bardak çay içtikten sonra tamamen dinlenmiş olarak tekrar yola koyuldu.

Özellikle Kula'dan sonra havanın sıcaklığı artmış ve bahar kokusu öyle keskinleşmişti ki gülmek geldi içinden. O sırada radyoda çalmaya başlayan çok eski bir şarkıyla iyice coştı ve bağıra bağıra sözlere eşlik etti: *Born To Be Alive*.

*

Eski Foça'ya yaklaşmıştı, doksan kilometre hızla gidiyordu. İzmir'in içine girip Karşıyaka'da kahve içtiği için biraz vakit kaybetmişti. Hava kararmıştı ve yol çok kalabalık değildi. Bir an için arkasından gelen arabayla mesafesini kontrol etti ve tekrar yola baktığında farların aydınlattığı kaplumbağayı görüp tüm gücüyle frene bastı. Arkadan gelen araba ise ancak onun arabasına vurarak durabildi.

Handan hemen arabadan indi ve kaplumbağayı eline alıp yolun iki-üç metre kadar kenarında bulunan bir ağacın dibine bıraktı.

Bu sırada diğer arabadaki iki kişi de aşağı inmişti. Elli yaşın üstünde görünen adam arabanın yanında durmuş onu izliyor, yirmi beş civarında olansa aracın tamponuna bakıp zararı gözden geçirerek sınırlı bir şekilde söyleniyordu. "Böyle de fren yapılmaz ki!"

Handan yanlarına gelince, "Hata tamamen sizde! Aniden o kadar şiddetli fren mi yapılır?" diye çıkıştı genç olan kızgın bir ifadeyle. "Şuna bakın yaaa, günah... En az iki bin liralık zarar var, polis çağırsak şimdi suçlu biziz tabii arkadan çarptık diye."

"Ben..."

"Aniden frene bastınız ve suçlu biziz, oh ne âlâ memleket!"

"Sakin ol Melih, sakın ol oğlum. Sigorta halleder bu işleri." Handan'a dönerek sordu: "Siz iyi misiniz?"

Kazadan değil ama genç adamın öfkesinden ötürü biraz gerilmiş olan Handan bu soruyu duyunca rahatladığını hissetti. "İyiyim iyiyim. Siz?"

"Yok bir şey bizde de." Cep telefonunu çıkarıp trafiğe bilgi verdi ve buldukları yeri tarif edip genç kadına döndü. "Birazdan gelirler."

"Ben çok özür dilerim, hata bende evet...Kaplumbağayı görünce aniden fren yaptım çarpmayayım diye..."

Melih bu açıklamayı umursamadı. "Sonuçta suçlu biz olacağız ama!"

"Melih oğlum kaza bu, adı üstünde!"

Bu arada diğer arabanın dörtlü flaşörünün yanıp sönmekte olduğunu fark eden Handan gidip kendi arabasınınkini de açtı ve direksiyon başına geçip beklemeye karar verdi.

Trafik akışı rahattı. Geçen arabalardan bazıları iyice yavaşlıyor ve sürücüler ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Handan kaplumbağanın hâlâ ağacın dibinde olup olmadığını merak ederek bakışlarını o tarafa çevirdi ama biraz geride ve karanlıkta kaldığı için oturduğu yerden göremedi.

Yavaşlayan arabalardan biri Handan'ın arabasının önüne park etti ve arabadan çıkan iri yarı adam, "Geçmiş olsun Uğurcum," diyerek arka tarafa doğru gitti.

Adamlar kendi aralarında konuşurlarken Handan genç olanın homurdandığını duyabiliyordu.

Gelen görevliler de Uğur'u tanıyorlardı, bir süre kaza konusunda konuştular, sonra fotoğraflar çekildi ve tutanak tutuldu. Polisler her iki sürücüye de raporu ertesi gün Bölge Trafik'ten alabileceklerini söyleyip gittiler.

Uğur bunun üzerine Handan'a yolculuğu hakkında birkaç soru sordu, Eski Foça'da konaklayacağını öğrendiğinde ise isterse raporu kendisine iletebileceğini söyledi.

Arabaya binerlerken Melih hâlâ söyleniyordu. "Bi tosbağa yüzünden başımıza gelene bak usta..."

Handan adamlar uzaklaşır uzaklaşmaz arabasını iyice yol kenarına çekip aşağı indi ve kapıları kilitleyip hızla kaplumbağayı bıraktığı yere gitti. Oradaydı.

Kaplumbağayı eline alıp yüzüne yaklaştırmak için, "Çok özür dilerimmm... Çoook güzelsin seenen!" deyip ağaçların arasından otuz metre kadar tepeye tırmandı. Yolla arasındaki mesafe aklına yatınca kaplumbağayı tepeye ilerleyecek şekilde yere bıraktı. "Gelme aşağıya bir daha!" dedi gülerken ve geri dönüp arabasına bindi.

Arabayı çalıştırırken neden trafiği beklerken kaplumbağayı tepeye taşımadığını düşündü. Melih'in öfkesinden çekindiğini fark edince, "Ödlekle seniiii!" diyerek kınadı kendini ve yoluna devam etti.